

God is a concept ... By which we measure ... Our pain
I'll say it again ... God is a concept ... By which we measure
Our pain

Dobri fantje zmagajo vedno

"Napaka v zgodbah o Kristusu, je rekel obiskovalec iz veselja, je ta, da je bil Kristus, ki sicer ni bil kaj posebnega na pogled, v resnici sin najbolj mogočnega bitja v veselstvu. Tega se bralci zavedajo, in ko pridejo do križanja, zatorej samoumevno pomislijo - in Rosewater je prebral naglas: *Fant - tokrat so si pa za linčanje izbrali res napačnega tipa!* In ta misel ima sestro: »Dobijo se tudi pravi tipi za linčanje.« Kdo? Tipi, ki nimajo zvez. Tako gre to."

(Kurt Vonnegut: Klavnica pet)

Na kaj ste pomislili ob branju zgornjega odlomka? Ste se zgrozili? Prikimali z glavo? Z mojega vidika je ta odstavek bližje resničnosti, kot deluje na prvi pogled. Le malo pozornejši pogled okoli sebe je potreben, da se zaveš nepravilnosti in krutosti sveta, v katerem živimo. Veze, ki jih ima posameznik, postajajo vedno bolj pomembne v kontekstu njegovega preživetja, položaja na družbeni lestvici, službe in bojim se, nekoč tudi izobrazbe. Spominjam se šoka, ki sem ga doživela, ko mi je prijatelj iz Rusije pred leti razlagal, da je pri njih na mnogih univerzah šolanje možno le z dobrimi poznanstvi, sorodstvenimi vezmi ter denarjem. Tudi pri nas je sicer vedno bolj aktualno vprašanje, koliko časa bo možnost izobraževanja ostala pravica in ne privilegij posameznikov rojenih pod srečno zvezdo. Vendar se mi zdi misel, da posameznik, ki ne zna v pravem trenutku potegniti za prave »vrvice«, ni vreden nič, ampak je preprosto obsojen na nižji položaj v družbi, preprosto zastrašujoča. Vedno pogosteje poslušam ljudi govoriti, kako brez poznanstev ne prideš več nikamor, ne dobiš zaposlitve, ne pomoči. Zdi se mi, da ljudje, ki jih poznamo, izgubljajo svojo vrednost kot človeška bitja, enkratne osebnosti, ljudje, ki jih imajo radi; ampak jih pričenjamo vrednotiti glede na koristi, ki jih lahko od njih dobimo. Vsaka dejavnost, ki jo človek v sodobnem času izvaja, naj bo usmerjena v pridobitev, pridobitev materialne koristi, pridobitev poznanstva ljudi, ki ti bodo koristili in izkušnji, ki ti bodo pomagale na poti povzpetništva. **Bojim se, da bo kmalu nastopil dan, ko bomo svoje prijatelje predstavljali kot svoje »najboljše zveze« ter »odlične prilžnosti«.**

Kaj torej ostane za (nas) navadne »brezzvezne« smrtnike brez kritega hrbta? Če se vrnemo nazaj k odlomku iz knjige, je odgovor jasen. Linč in nekaznovano

nasilje. Nemoč in slepa podreditev sili močnejšega? Moja misel gre še naprej od tega - navaden smrtnik nenadoma ni več božji otrok, višja sila, kateri bi se lahko prepustil in ji zaupal svojo usodo zanj izgine. **V svetu je sam, saj bog zanj ne odgovarja.** Ta misel pa je za človeka še bolj grozljiva kot misel nemoči in prepuščenosti višji instanci. Ljudje potrebujemo velikega zaščitnika, ki bdi nad nami, na katerega lahko valimo svoje dobro in slabo, pred katerim smo lahko vedno nebogljeni otroci. Potrebujemo svet pravljič, v katerega se lahko zatečemo, ko postane realnost preveč neznosna: svet, v katerem vedno zmagajo dobri fantje, kjer sta si enaka klošar in milijonar, **in kjer sta vedno na preži Superman ali Batman, pripravljena, da navijeta ušesa vsem barabam in izmečkom, ki nam grenijo življenje – pa naj gre za sosedovega mulca, ki nam je s fračo razbil okno, ali pokvarjenega poslovneža, ki si polni žepe s tujim denarjem.**

Svet potrebuje odrešitelja, na katerega lahko vedno računa. Pa tudi, če je le junak iz stripa. Prijatelj je nekoč zasledil podatek, da določen odstotek Američanov dejansko verjame, da jih bo v primeru konca sveta Bruce Willis rešil pred propadom.

Vsi potrebujemo občutek zaščitenosti in zgodba iz knjige ima temu primerno nadaljevanje. *(Prirejeno po bitjih iz veselja): Predrzní ljudje so Jezusa imeli za ničeta in ga, kot takega, pribili na križ, prepričani, da jim ne more vrniti. A preden nič umre, se odpre nebo in božji glas zagrmí in razglasi, da tega klateža posinavlja ter da bo odslej grozovito kaznovan tisti, ki bi se spravljal na ničeta brez vez. In s tem stavkom postanemo zopet vsi božji otroci. In si lahko oddahnemo.*

Kot pa sodijo opozorila in pripombe na že na vsak proizvod, pa naj gre za lonček kave ali škatlico zdravil, naj ob zaključku članka tudi jaz dodam: članek, ki ste ga (morda) prebrali ne predstavlja avtoričine interpretacije svetopisemskih dogodkov ampak zgolj njene misli ob branju priloženega odlomka iz knjige. Ki je mimogrede zelo zanimiva. Prepričajte se sami.:)

Tamara Mijatović

